

L.J. Smith

Middernacht

1

Lief dagboek,

Ik ben zo bang dat ik deze pen maar met moeite kan vasthouden. Ik schrijf daarom in blokletters, want dan heb ik het beter in de hand.

Je vraagt waar ik zo bang voor ben. Als ik 'voor Damon' zeg, zul je me niet geloven. Niet als je ons een paar dagen geleden had gezien. Maar om het te begrijpen, moet je een paar feiten weten.

Het komt erop neer dat het alle kanten op kan gaan.

Er kan letterlijk van alles gebeuren. Niets is meer zeker.

Zo is het op dit moment voor mij. Daarom bonst mijn hart in mijn keel, mijn hoofd, mijn oren en mijn vingertoppen van angst.

Het kan alle kanten op gaan.

Je ziet dat ik zelfs niet kan schrijven zonder te trillen. Stel je voor dat mijn handen zo beven als ik bij hém naar binnen ga! Dan laat ik misschien wel het dienblad uit mijn handen vallen. Dan wordt hij misschien kwaad. En dan kan er van alles gebeuren.

Ik leg dit niet goed uit. Wat ik moet zeggen is dat we terug zijn: Damon, Meredith, Bonnie en ik. We zijn naar de Duistere Dimensie gegaan en nu zijn we weer thuis, met een sterrenbal... en met Stefan.

Stefan was daarnaartoe gelokt door de kitsunetweeling Shinichi en Misao, twee kwaadaardige vossengeesten die hem hadden verteld dat hij in de Duistere Dimensie verlost kon worden van de vloek van het vampier-zijn en weer mens kon worden.

Dat was een leugen.

Ze lieten hem achter in een stinkende gevangenis, zonder eten, zonder licht, zonder warmte... tot hij bijna doodging.

Maar Damon, die toen nog zo anders was, heeft ons geholpen om hem te vinden. En o, ik kan je niet vertellen hoe de Duistere Dimensie zelf was. Maar het belangrijkste is dat we Stefan uiteindelijk hebben gevon-

den, en dat we toen intussen al de vossensleutel hadden bemachtigd die we nodig hadden om hem te bevrijden. Maar die arme jongen was zo mager als een skelet. We hebben hem naar buiten gedragen op zijn veldbed, dat Matt later heeft verbrand, omdat het vol zat met vieze kruipbeestjes. Maar die avond hebben we hem een bad gegeven en in bed gestopt... en toen hebben we hem gevoed. Ja, met ons bloed. Alle mensen hebben dat gedaan, behalve mevrouw Flowers, die druk bezig was om kompressen te maken voor de plekken waar zijn arme botten bijna door zijn huid staken.

Zover hebben ze hem laten verhongeren! Ik zou ze met mijn blote handen kunnen vermoorden – of met mijn Vleugelmachten, als ik maar wist hoe ik die moest gebruiken. Ik weet dat er een spreuk is voor Vleugels van Vernietiging, maar ik heb geen idee hoe ik die moet oproepen.

Ik heb in ieder geval gezien hoe Stefan opbloeiende toen hij mensenbloed kreeg. (Ik geef toe dat ik hem buiten het schema om een paar extra voedingen heb gegeven, en ik zou wel een ontzettende idioot moeten zijn om niet te weten dat mijn bloed anders is dan dat van andere mensen – het is veel voedzamer en het heeft Stefan enorm veel goedgeedaan.)

Uiteindelijk was Stefan zodanig opgeknapt dat hij de volgende ochtend naar beneden kon lopen om mevrouw Flowers te bedanken voor haar medicijnen!

Maar wij – de mensen – waren allemaal volkomen uitgeput. We dachten niet eens aan wat er was gebeurd met het boeket, want we wisten niet dat er iets bijzonders mee was. We hadden het gekregen toen we de Duistere Dimensie verlieten, van een aardige witte kitsune, die in de cel tegenover die van Stefan zat vóór we hem hielpen ontsnappen. Hij was zo mooi! Ik wist niet dat kitsune aardig konden zijn. Maar hij had Stefan die bloemen gegeven.

Hoe dan ook, die ochtend was Damon op. Hij kon natuurlijk zelf geen bloed geven, maar als hij dat wel had gekund, geloof ik echt dat hij het had gedaan. Zo was hij toen nog.

En daarom kan ik niet begrijpen dat ik nu zo bang ben. Hoe kun je bang zijn voor iemand die je heeft gekust en gekust... en die je zijn lieveling en zijn prinses heeft genoemd? En die naar je heeft gelachen met ogen die dansten van ondeugendheid? En die je heeft vastgehouden toen je

bang was en die tegen je heeft gezegd dat er niets was om bang voor te zijn, zolang hij bij je was? Iemand die je alleen maar hoefde aan te kijken om te weten wat hij dacht? Iemand die je dagenlang heeft beschermd, ten koste van zichzelf?

Ik ken Damon. Ik ken zijn zwakheden, maar ik weet ook hoe hij vanbinnen is. En hij is niet zoals hij mensen wil laten denken dat hij is. Hij is niet koud, of arrogant, of wreed. Dat zijn façades waarachter hij zich verbergt.

Het probleem is dat ik niet weet of hij dit zelf allemaal weet. En op dit moment is hij helemaal van slag. Hij kan zomaar veranderen en al die dingen wél worden – omdat hij zo in de war is.

Wat ik probeer te zeggen is dat alleen Damon die ochtend echt wakker was. Hij was de enige die het boeket zag staan. En als je één ding van Damon kunt zeggen, is het dat hij nieuwsgierig is.

Hij haalde dus alle magische sloten eraf, en toen zat er in het midden een pikzwarte roos. Damon was al jaren naar een zwarte roos op zoek, alleen maar om hem te bewonderen, denk ik. Maar toen hij deze zag, rook hij eraan en... boem! De roos was verdwenen!

Plotseling voelde hij zich ziek en duizelig. Hij kon niets meer ruiken en ook zijn andere zintuigen waren verdoofd. Op dat moment zei Sage – o, ik heb Sage nog niet eens genoemd, maar hij is een lange, bronskleurige, razend knappe vampier en een geweldig goede vriend van ons allemaal – dat hij lucht naar binnen moest zuigen en in zijn longen moest persen.

Want zo moeten mensen ademen, snap je?

Ik weet niet hoe lang het duurde voor het tot Damon doordrong dat hij echt een mens was geworden. Dat het geen grap was, dat niemand er iets aan kon doen. De zwarte roos was voor Stefan bestemd geweest en had zijn droom moeten waarmaken om weer mens te worden. Maar toen Damon beseftte dat hij de magische werking van de roos had ondergaan...

Ik zag hoe hij op dat moment naar me keek en ik wist dat hij me op één hoop gooide met de rest van mijn soort – een soort die hij had leren haten en minachten.

Sindsdien heb ik hem niet meer durven aankijken. Ik weet dat hij een paar dagen geleden nog van me hield. Maar ik wist niet dat liefde kon

veranderen in... nou ja, in alle gevoelens die hij nu over zichzelf heeft.

Je zou denken dat het voor Damon gemakkelijk zou moeten zijn om weer een vampier te worden. Maar hij wil weer net zo'n machtige vampier worden als hij was en daarvoor zal hij een geschikte vampier moeten vinden om bloed mee uit te wisselen. En zo iemand heeft hij niet. Zelfs Sage verdween vóór Damon hem kon vragen. Dus Damon kan geen kant op, tot hij een sterke, machtige, prestigieuze vampier vindt die het hele veranderingsproces met hem door kan gaan.

En iedere keer als ik in Stefans ogen kijk... die smaragdgroene ogen die stralen van vertrouwen en dankbaarheid... dan ben ik ook bang. Bang dat hij op de een of andere manier weer uit mijn armen zal worden weggerukt. En... bang dat hij erachter zal komen wat ik voor Damon ben gaan voelen. Ik had zelf niet eens gemerkt hoeveel Damon voor me was gaan betekenen. En ik kan... mijn... gevoelens... voor hem... niet tegenhouden, zelf niet nu hij me haat.

En ja, verdomme, ik moet huilen! Straks moet ik hem zijn avondeten gaan brengen. Hij moet intussen wel vergaan van de honger, maar toen Matt hem eerder vandaag iets probeerde te brengen, smiet Damon hem het hele dienblad naar zijn hoofd.

O, alstublieft, god, laat hij mij alstublieft niet haten!

Ik ben egoïstisch, ik weet het, dat ik alleen maar praat over wat er aan de hand is met Damon en mij. Ik bedoel, de situatie in Fell's Church is erger dan ooit. Iedere dag raken er meer kinderen bezeten en jagen ze hun ouders doodsangsten aan. Iedere dag worden ouders kwader op hun bezeten kinderen. Ik wil er niet eens aan denken wat er aan de hand is. Als er niets verandert, zal heel Fell's Church te gronde gaan, net als het laatste dorp waar Shinichi en Misao op bezoek zijn geweest.

Shinichi... hij heeft een hele reeks voorspellingen gedaan over onze groep, over dingen die we voor elkaar geheim hebben gehouden. Maar ik weet eerlijk gezegd niet of ik de oplossing van zijn raadsels wel wil weten.

Met één ding hebben we geluk. We hebben de hulp van de familie Saitou. Herinner je je Isobel Saitou nog, die toen ze bezeten was haar hele lichaam verminkte met scherpe voorwerpen? Sinds ze beter is, is ze een goede vriendin geworden, net als haar moeder, mevrouw Saitou, en haar

grootmoeder, Obaasan. Zij geven ons amuletten – bezweringen om het kwaad weg te houden, geschreven op Post-it-briefjes of kleine kaartjes. We zijn zo dankbaar voor die hulp. Op een dag kunnen we het ze misschien allemaal vergoeden.

Elena Gilbert legde de pen met tegenzin neer. Als ze haar dagboek dichtdeed, moest ze de zaken onder ogen zien waarover ze had geschreven.

Op de een of andere manier wist ze zichzelf ertoe te dwingen naar beneden te gaan en in de keuken het dienblad met eten op te halen, dat mevrouw Flowers haar met een bemoedigende glimlach meegaf.

Toen ze naar de voorraadkamer van het pension liep, merkte ze dat haar handen zo trilden dat de spullen op het dienblad ervan rinkelde. Omdat je niet binnendoor in de voorraadkamer kon komen, moest iedereen die naar Damon toe wilde de voordeur uit gaan en omlopen naar het bijgebouw dat dicht bij de moestuin tegen het huis aan stond. ‘Damons hol’ werd het nu wel genoemd.

Toen ze de tuin doorliep, keek Elena even van opzij naar het gat in het bed met engelkruid: de uitgeschakelde Poort waardoor ze uit de Duistere Dimensie waren teruggekomen.

Ze aarzelde bij de deur van de voorraadkamer. Ze beefde nog steeds en ze wist dat dat geen goede manier was om Damon onder ogen te komen.

Ontspan je nou maar, zei ze tegen zichzelf. *Denk aan Stefan.*

Stefan had een zware terugval gehad toen hij had ontdekt dat er van de roos niets over was, maar al gauw was hij weer zijn gewone vriendelijke en bescheiden zelf geworden. Hij had Elena’s wang aangeraakt en gezegd dat hij dankbaar was dat hij bij haar mocht zijn. Dat haar nabijheid het enige was wat hij van het leven verlangde. Schone kleren, behoorlijk eten, vrijheid... al die dingen waren de moeite waard om voor te vechten, maar Elena was het belangrijkste. En Elena had gehuild.

Aan de andere kant wist ze dat Damon niet van plan was te blijven zoals hij nu was. Hij heeft er waarschijnlijk alles voor over, zou alles op het spel zetten om zichzelf terug te veranderen.

Eigenlijk was het Matt geweest die met het idee was gekomen dat de sterrenbal misschien Damons probleem kon oplossen. Matt had aanvankelijk niets van de roos of de sterrenbal begrepen, tot hem werd uitgelegd dat de bal, die waarschijnlijk van Misao was, al haar Macht bevatte, of in ieder geval het grootste deel daarvan. Hij was in de loop der tijd steeds meer gaan stralen door alle levens die zij had genomen en die hij had opgezogen. De zwarte roos was waarschijnlijk gecreëerd met het vocht uit een soortgelijke sterrenbal, maar niemand wist hoeveel ervan was gebruikt en of er misschien nog andere, onbekende ingrediënten aan waren toegevoegd. Matt had zijn wenkbrauwen gefronst en gevraagd of, als de roos een vampier in een mens kon veranderen, een sterrenbal misschien ook een mens in een vampier kon veranderen.

Elena was niet de enige geweest die Damons gebogen hoofd langzaam omhoog had zien komen en zijn ogen begerig naar de met Macht gevulde sterrenbal aan het andere eind van de kamer had zien glijden. Elena kon hem bijna horen denken. Matt zat er misschien helemaal naast... maar er was één plek waar een mens zeker machtige vampiers kon vinden. In de Duistere Dimensie – en in de tuin van het pension lag een Poort ernaartoe. De Poort was nu dicht... door gebrek aan Macht.

In tegenstelling tot Stefan zou Damon absoluut geen gewetensbezwaren hebben als hij al het vocht in de sterrenbal zou moeten gebruiken, en als dat dan tot Misao's dood zou leiden. Zij was tenslotte een van de twee vossen geweest die Stefan in de Duistere Dimensie hadden achtergelaten om hem daar te laten martelen.

Het kon dus alle kanten op gaan.

Oké, je bent bang. Schiet nu op en doe iets, zei Elena streng tegen zichzelf. *Damon heeft al bijna vijftig uur in die kamer gezeten – en wie weet wat hij in die tijd voor plannen heeft beraamd om die sterrenbal te bemachtigen. Maar iemand zal hem toch zover moeten krijgen dat hij gaat eten. En als je 'iemand' zegt, dan weet je dat jij dat bent, laten we eerlijk zijn.*

Elena had zo lang voor de deur gestaan dat ze haar knieën bijna niet meer kon buigen. Ze haalde diep adem en klopte aan.

Er kwam geen antwoord en er ging binnen geen licht aan. Damon was een mens. Het was buiten al erg donker.

‘Damon?’ Het was de bedoeling om te roepen. Het kwam eruit als een fluistering.

Geen antwoord. Geen licht.

Elena slikte. Hij móést daarbinnen zijn.

Ze klopte harder. Niets. Ten slotte probeerde ze de deurknop. Tot haar ontzetting zat de deur niet op slot en zwaaide open. Voor haar lag een pikdonkere ruimte.

De kleine haartjes achter in haar nek stonden rechtovereind.

‘Damon, ik kom binnen,’ fluisterde ze, alsof ze door zo zacht mogelijk te praten zichzelf ervan kon overtuigen dat er niemand binnen was. ‘Je kunt mijn silhouet zien tegen het licht van de lamp op de veranda. Ik zie niets, dus jij bent in het voordeel. Ik heb een dienblad met gloeiend hete koffie, koekjes en ongekruiden steak tartare bij me. Je moet de koffie kunnen ruiken.’

Het was vreemd. Elena’s zintuigen vertelden haar dat er niemand vlak voor haar stond, dus dat ze niet zomaar tegen iemand op kon botsen. *Goed, dacht ze. Kleine stapjes tegelijk dan maar. Stap een. Stap twee. Stap drie. Ik ben nu vast al een aardig eindje in de kamer, maar het is nog steeds te donker om iets te zien. Stap vier...*

Een sterke arm pakte haar in het duister om haar middel en hield haar in een ijzeren greep. De punt van een mes drukte tegen haar keel.

Voor Elena’s ogen werd alles zwart, doorweven met een grijs netwerk. Daarna viel er een overweldigende duisternis over haar heen.

2

Elena kon hooguit een paar seconden bewusteloos zijn geweest. Toen ze bijkwam, was alles nog hetzelfde – hoewel ze zich afvroeg hoe het kon dat ze haar eigen keel niet dodelijk had verwond aan het mes.

Ze wist dat het dienblad met de borden en het kopje in het donker door de lucht was gevlogen toen ze in dat eerste ogenblik van schrik onwillekeurig haar armen had uitgeslagen. Maar nu herkende ze de greep en de geur en ze begreep de reden van het mes. En ze was er blij om, want ze was ongeveer net zo trots op het feit dat ze was flauwgevallen als Sage dat zou zijn geweest. Zij was niet iemand die flauwviel!

Nu dwong ze zichzelf om zich, ondanks het mes, te ontspannen in Damons armen. Om hem te laten zien dat ze geen bedreiging voor hem was.

‘Hallo, prinses,’ zei een stem als zwart fluweel in haar oor. Elena voelde een inwendige huivering... maar niet van angst. Nee, het was meer alsof haar ingewanden wegsmolten. Maar zijn greep om haar heen verslaptte geen moment.

‘Damon...’ zei ze schor. ‘Ik ben hier om je te helpen. Laat me dat doen, alsjeblieft. In je eigen belang.’

Net zo abrupt als hij haar had vastgegrepen, liet hij haar los. Het mes drukte niet meer tegen haar vlees, hoewel het scherpe, stekende gevoel in haar keel haar eraan herinnerde dat Damon het paraat hield. Plaatsvervangende hoektanden.

Ze hoorde een klik en plotseling baadde de kamer in het licht.

Langzaam draaide Elena zich naar hem om. En zelfs nu, terwijl hij er bleek, verformfaaid en hologig uitzag door ondervoeding, was hij zo knap dat haar hart pijsnel in het donker leek weg te zakken. Zijn zwarte haar, dat rommelig over zijn voorhoofd viel; zijn volmaakte,

scherpe trekken; zijn arrogante, sensuele mond, nu vertrokken tot een dreigende streep...

‘Waar is hij, Elena?’ vroeg hij kort. Niet ‘wat’. ‘Waar’. Hij wist dat ze niet dom was en hij wist natuurlijk ook dat de mensen in het pension de sterrenbal bewust voor hem verborgen hielden.

‘Is dat het enige wat je me te zeggen hebt?’ fluisterde Elena.

Even zag ze de blik in zijn ogen hulpeloos zachter worden. Hij deed een stap naar haar toe, alsof hij zich daar niet van kon weerhouden, maar het volgende ogenblik keek hij grimmig. ‘Zeg op, mischien heb ik je daarna meer te vertellen.’

‘Ik... begrijp het. Oké, we hebben twee dagen geleden een systeem opgezet,’ zei Elena rustig. ‘We trekken allemaal lootjes. Degene die het papier met het kruisje trekt, pakt de sterrenbal van het midden van de keukentafel. Daarna gaat iedereen naar zijn kamer en blijft daar tot degene met het kruisje de bal heeft verstopt. Ik heb vandaag het kruisje niet getrokken, dus ik weet niet waar hij is. Maar je kunt me... op de proef stellen.’ Bij de laatste woorden kromp Elena’s lichaam ineen. Ze voelde zich zacht, hulpeloos en kwetsbaar.

Damon stak zijn hand uit en liet hem langzaam onder haar haar glijden. Hij kon haar hoofd tegen de muur slaan, of haar de kamer door smijten. Hij kon het mes in haar nek zetten en doordrukken tot haar hoofd eraf viel. Elena wist dat hij in de stemming was om zijn emoties op een mens bot te vieren, maar ze deed niets. Ze zei niets. Ze stond daar alleen maar en keek hem in de ogen.

Langzaam boog Damon naar haar toe en streek heel zachtjes met zijn lippen over de hare. Elena’s ogen vielen langzaam dicht. Maar het volgende ogenblik ging er een huivering door Damon heen en hij liet zijn hand uit haar haar glijden.

Pas toen dacht Elena voor het eerst aan wat er was gebeurd met het eten dat ze voor hem had meegebracht. De gloeiend hete koffie was blijkbaar over haar hand en haar arm gestroomd en had haar spijkerbroek gedeeltelijk doorweekt. De kop-en-schotel lag in stukken op de grond. Het dienblad en de koekjes waren achter een stoel op de grond gekletterd. Maar het bord met steak tartare was op wonderbaarlijke wijze met de goede kant naar boven op de bank beland. Her en der lag bestek.

Elena voelde hoe haar hoofd en schouders ineendoken van angst en pijn. Daaruit bestond haar wereld op dit moment: angst en pijn. Het overweldigde haar. Ze was doorgaans niet iemand die snel huilde, maar onwillekeurig vulden haar ogen zich met tranen.

Verdomme! dacht Damon.

Zij was het. Elena. Hij was er zo zeker van geweest dat een tegenstander hem was komen bespioneren, dat een van zijn vele vijanden hem had opgespoord en hem in de val wilde lokken... iemand die had ontdekt dat hij nu zo zwak was als een kind.

Het was niet eens in hem opgekomen dat zij het zou kunnen zijn, tot hij met zijn ene hand haar zachte lichaam vasthield en de geur van haar haar rook toen hij met zijn andere hand een vlijmscherp mes tegen haar keel drukte.

Op dat moment had hij het licht aangeknipt en gezien wat hij al vermoedde. Ongelofelijk! Hij had haar niet herkend. Hij was in de tuin geweest toen hij de deur naar de voorraadkamer open zag staan en wist dat er een indringer binnen was. Maar omdat zijn zintuigen zo veel minder scherp waren, had hij niet kunnen vaststellen wie het was.

Geen enkel excuus kon verhullen wat er was gebeurd. Hij had Elena pijn gedaan en angst aangejaagd. Hij had haar pijn gedaan. En in plaats van zich te verontschuldigen had hij geprobeerd de waarheid uit haar los te wringen, om zijn eigen egoïstische wensen te vervullen.

En nu... haar keel...

Zijn ogen gingen naar de rode druppels op Elena's keel, waar het mes haar had verwond toen ze zich eerst angstig had teruggetrokken en daarna met haar hoofd naar voren was geknikt. Was ze flauwgeval- len? Als hij het mes niet snel genoeg had weggerukt, had ze op dat moment zomaar in zijn armen kunnen sterven.

Hij bleef zichzelf voorhouden dat hij niet bang voor haar was. Dat hij het mes gewoon in zijn hand hield, zonder erbij na te denken. Hij was niet overtuigd.

'Ik was buiten. Je weet toch dat wij mensen niet kunnen zien?' zei hij. Hij wist dat hij onverschillig klonk, en absoluut niet berouwvol.